

Maršal Joze Pilsudski

Maršal Joze Pilsudski, ustanovitelj poljske države, organizator in vodja poljske armade, se je rodil pri Vilni leta 1867. V 19. letu svojega življenja je bil izgnan v Sibirijo. Po vrnitvi je vstopil v poljsko socialistično stranko. Leta 1905 je organiziral oboroženo borbo proti carizmu in ustanovil streliško zvezo, s katero je prišel 6. avgusta 1914 z Rusijo v borbo za osvoboditev. Po umaknitvi Rusov iz Poljske je obrnil vse svoje sile proti Nemčiji in Avstriji. 20. julija 1917 so ga Nemci internirali v trdnjavi v Magdeburgu. V novembru 1918 se je vrnil iz jetništva in 11. novembra prevzel oblast nad novo ustanojeno državo. Sestavil je vlado, sklical parlament-sejm in z orožjem zahteval meje Poljski. Leta 1920 je odbil boljševiški napad. O letu 1926 je vse svoje sile porabil za popravitev ustave in izpolnitev uprave.

Ta kratka biografija maršala Pilsudskega, napisana po enem izmed najodličnejših poljskih pisateljev, Václavu Sieroszewskemu, vsebuje zgodovino Poljske zadnjega časa. Maršal Pilsudski je simbol današnje Poljske in Poljakov. V celem narodu si je pridobil neizmerno ljubezen in udanost z izjemno nekočeno nespornostjo in politični nihanostjo.

Dne 19. marca praznuje maršal 63. letnico svojega rojstva. Na svečan način bo proslavila cela Poljska kakor tudi vse po celem svetu raztresene poljske kolonije. Ta dan bo ves poljski narod postal čestitke na Madejro, kjer se nahaja maršal na počitku.

Tudi Jugoslovani se priključujemo Poljakom s svojimi čestitkami.

Pred polovanjem na severni tečaj

New York, 15. marca.

Podmornica »Nautilus«, s katero hoče sir Herbert Wilkins pod ledom na severni tečaj, je zapustila Camden (New Jersey) in odpeljala v New York. Priprave za ekspedicio bodo kmalu popolnoma končane. V New Yorku bodo samo še montirali specialno anteno, ki bo javljala bližino ledenih gora, ki bodo plule nad podmornico. Nato bo podmornica delala v Provincetownu poskuse s polapljanjem. Sredi maha bo potem nastopila svojo pot na severni tečaj.

Gospa Wilkins se ekspedicije ne bo udeležila. Sicer si je želela, da bi se peljala tudi sama s podmornico, toda njen mož ji je to misel izbil iz glave. Na nekem banketu, ki ga je priredila geografska družba v Philadelphiji njemu na čast, je to javno povedal: »Prav nikakega pomena nima, ji kaj takega dovoliti, je dejal. »Popolnoma nemogoče si je misliti, da bi bila kakšna žena zmogla, udeležiti se take ekspedicije.«

Nov strašen strup

Capetown, marca meseca.

Zdravnik dr. Green je v svojem laboratoriju v Onderstepoortu odkril nov strašen rastlinski strup, ki ga je nazval Adenia in ki je baje 5000krat hujši kakor pa strihnin. Strup pridobivajo iz neke vrste čebul, ki je v Transvaalu zelo razširjena. Odkrili so to na ta način: Več delavcev je delalo ob reki Pinar. Ker so bili žejni, so jedli to čebulo, da si utesijo jezo. Vsi so oboleli in sicer zelo nevarno. Znaki so kazali hudo zastrupljenje. En delavec je umrl, druge so pa pravočasno rešili. Tako so zdravniški krogi bili šele opozorjeni o tej nesreči na to, da je ta čebula zelo strupena. Zdravnik dr. Green je nato v svojem laboratoriju začel delati poskuse in je napravil iz strupene čebule izvleček, ki je izredno močan strup. Že majhna količina tega strupa zadostuje, da umori 10.000 ljudi.

Z letalom v osrčje črne Afrike

Misijonar, ki je vpeljal automobile in letala

Berlin, 15. marca.

P. Schulte je prvi katoliški duhovnik, ki zna voditi letalo. Pred kratkim se je vrnil s svojega osemmesecnega potovanja po Afriki v Berlin in zastopniku »Vossische Zeitung« dal o svojem misijonskem letu sledeče podatke:

Po pretresljivem doživljanju, ki ga je doživel p. Schulte, je sklenil v službi misijona posluževati se letala. Njegov najboljši prijatelj, s katerim sta v vojni služila skupaj kot letalca, je namreč v Ovambombi umrl kot misijonar za malarijo. Mogli bi ga bili rešiti, ko bi bili imeli na razpolago letalo, s katerim bi ga bili prepeljali k zdravniku ali pa zdravniku k njemu. Tako pa bi bila pot za bolnika na volovski vpregi do bližnjega zdravnika znašala več tednov. Samo radi velike oddaljenosti je v jugozahodni Afriki pomrlo sedem misijonarjev, ki bi jih bili drugače mogli rešiti, če bi bila prometna sredstva taka kakor v Evropi. Zaradi tega pretresljivega dogodka je p. Schulte začel ustanovitev »Mivec«, to je misijonske prometne in delovne družbe, ki ima nalogo katoliške misijone opremiti z modernimi prometnimi sredstvi, letali, avtomobili in motornimi čolni. To podjetje, ki je ustanovljeno v Nemčiji, hoče svojo organizacijo razširiti po vsej zemlji in svojo pomoč nuditi vsem ljudem.

Prva ekspedicija, ki jo je p. Schulte pred osmihi meseci napravil v jugozahodno Afriko in kjer je takorekoč svojo teoretično nalogo praktično preskusil, se je končala s popolnim uspehom. Treba je bilo iz kmetijskih železniških postaj Cumb in Grootfontein napraviti trajno zvezo z notranjostjo dežele. Doslej so prometne zveze v teh krajih bile take: za isto pot je volovska vprega potrebo-

vala sedem tednov, avtomobil sedem dni, letalo sedem ur. Ze iz tega je razvidna ogromna korist letalstva za misijonsko delovanje. V severozahodno deželo Ovambo so uvedli reden avtomobilski promet. To je dežela, kjer 120.000 ljudi trpi strašno lakoto, ker v teh krajih že dve leti ni deževalo. S pomočjo jugozahodne vlade bo sedaj mogoče na tovarnih avtomobilih v te kraje dovažati koruzno moko in drugi živež za najnujnejšo potrebo.

Ni drugače se ne godi na severu ob reki Okavango, kjer 30.000 ljudi živi na precejšnje življenje. Tudi tam so uvedli avtomobilski promet. Odtod dalje pa vozijo motorni čolni, od katerih se največji imenuje »Pij XI.« Poleg tega sta še dva manjša motorna čolna v službi misijona na tej reki. Kako težavno so v teh krajih transportne razmere, najbolj dokazuje okolnost, da so te motorne čolne najprej morali vzeti narazen, jih v kesih na tovarnih avtomobilih prepeljati 500 km daleč do reke in jih tam zopet sestaviti.

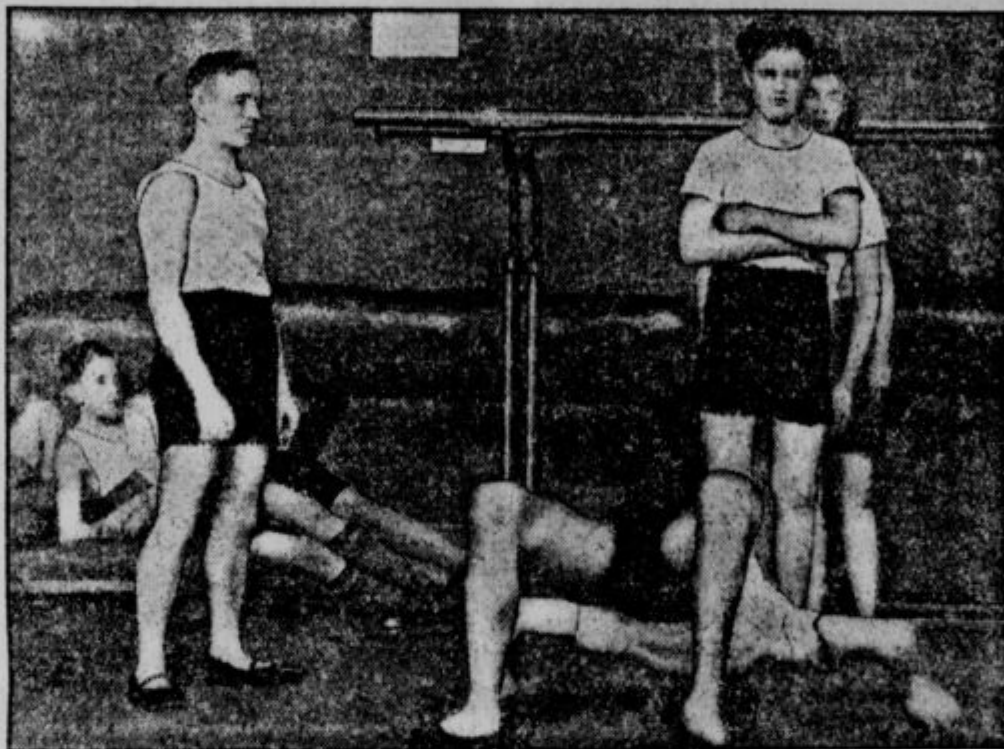
Tretje prometno sredstvo je letalo. Najprej so nameravali z letalnimi letali »Mivec« opravljati službo na teh progah. Ker pa je že Junkersova letalska družba dobila dovoljenje za zračno službo na teh progah, so sklenili dogovor z Junkersom, da bo po potrebi s svojimi letali prevažal zdravnike, zdravila in tudi bolnike.

Tretji del ekspedicije je imel znanstvene namene. P. Schulteju in njegovim spremljevalcem je posrečilo z avtomobilom priti iz Grootfonteina do Livingstona v britski Rodeziji, kar se poprej še nikomur ni posrečilo. Za to pot skozi severno ozemlje Kalahari in Caprivi je bilo treba posebnih in obširnih priprav. Najprej so šli na pot domačini,

da so zaznamovali pot. To so zaznamovali s tem, da so delali na drevje posebne znake, tam, kjer ni bilo drevja, so pa postavljali drogove. Avtomobilska kolona, ki je šla po tej začetni poti, je morala prebroditi tri reke. Kaj to pomeni, je jasno, če vemo, da so bili na razpolago le lahki dolnični domačini. Toda posrečilo se je, iz drevesnih debel, bencinskih sodov in trave napraviti dovolj močne splave, še težje je bilo oskrbovati za vso kolono potreben bencin. Vsak avtomobil je za 8 km poti porabil 4 litre bencina. Bencin za povratek je bilo treba zakopati v zemljo in tisto mesto zaznamovati na zemljevidu. Ko so potniki premagali vse te zapreke, se je odprl pred njimi pravi živalski raj, kakršnega v vsej Afriki ne dobiš več. Videli so prav blizu leve, slone, žirafe, bivoje, antilope vseh vrst, leoparda, povodne konje, noje, krokodile, kače, orle in mnogo, mnogo drugih živali. Tri tedne je ekspedicija potrebovala za pot tja, deset dni pa za pot nazaj. P. Schulte je v avtomobilu prevozil kakih 800 km.

»Mivec« ima tudi nalogo, da misijonarje usposablja, uporabljati moderna sredstva. Sedaj misijonarji že sami znajo voziti s svojimi vozili in imajo tudi lastne delavnice za popravila.

Tako poroča P. Schulte, velik pravolas Vestfalec, in s ponosom dostavlja, da je škof Gotthard v Windhuku zelo zadovoljen s podjetjem »Mivec«. Sedaj P. Schulte v Nemčiji pripravlja nove načrte za »Mivec« ter končava film »Mivec — misijonarjeva dedščina«, ki ga je snemal v Afriki in ki opisuje zgodovino te misijonske družbe in kaže misijonsko ekspedicijo z volovsko vprego, avtomobili, motornimi čolni in letali v osrčju črne Afrike.

Slepci telovadijo. V Berlinu se je leta 1928. ustanovilo sportno društvo slepcev. Te dni je to društvo prvič priredilo javno telovadbo, ki je prav dobro uspela in dokazala, da je sport, doslej privilegij zdravih, lahko dostopen tudi ljudem, ki imajo telesne hibe.

Živi mrlič, ki je moril in goljufal

Regensburg, marca.

Te dni prideta pred sodišče v Regensburgu zakonca Kurt in Ema Tetzner, ki sta obdolžena umora, poskušene umora in zavarovalne goljufije.

Dne 27. novembra 1929 so našli na cesti pri Regensburgu popolnoma zgoreli avtomobil s zgorelimi truploma nekega moža. Dognali so na podlagi avtomobilske številke, da pripada ta avto trgovcu Kurtu Tetznerju iz Lipskega. Policija je sprva domnevala, da je Tetznerja umoril kak neznanec, ki se je vozil z njim v avtomobilu, in da bi zhrisel sled za seboj, zažgal avtomobil. Že par dni po nesreči je zahtevala vdova umorjenega Tetznerja pri štirih zavarovalnicah, pri katerih se je njen mož v dobro svoji ženi zavaroval za 145.000 mark, izplačilo zavarovalnice. Zavarovalnice pa so se obotavljale izplačati zavarovalnino, dočim je bila plačana šele prva premija. Kriminalna policija je pričela paziti na vdovo in kmalu dognala, da zelo pogosto govori telefonično s Strassbourgom. Ko je nekega dne zopet klical telefon in je neki »Frasnelli« zahteval gospo Tetzner, mu je kriminalni agent, ki je bil določen, da nadzoruje vdovo, sporočil, naj ponovno kliče popoldne. Obenem je policija prosila oblasti v Strassbourgu, da bi opazovala vse telefone in ugotovila, s katere številke go-

vori dotični Frasnelli, ki naj ga potem aretirajo. In res je strassbourška policija aretirala Frasnellija v trenutku, ko je hotel govoriti z Lipskim. V prvi osuplosti je Frasnelli gladko priznal, da je on Tetzner. Obenem je tudi policija v Lipskem aretirala njegovo ženo in jo tudi v kratkem prisilila k priznanju.

Tetzner je namreč začel v plačilne težave in bi druge zavarovalne premije niti ne mogel plačati. Zato je sklenil, da bo fingiral svoj lastni umor, da bi tako prišel do zavarovalnine, ki mu je bila nujno potrebna za sanacijo svojega podjetja. Potem sta nameravala pobegniti v inozemstvo. V malem oglasu nekega časopisa je iskal Tetzner kakih 24 let starega moža, ker je bil sam 26 let star, za skupne avtomobilske izlete. Izmed številnih reflektantov je izbral nekega moža, ki mu je bil zelo podoben. Mladi mož pa je že spočetka gojil nezaupanje do njega in je vsled tega odklonil njegovo ponudbo. Tetzner je 21. nov. odpotoval z avtomobilom iz Lipskega proti Monakovem. Med potjo je dobil na cesti Alojzija Ortnerja, ki ga je prosil, če ga vzame s seboj. Med potjo je Tetzner sklenil, tega fanta umoriti in zažgati. Ko se je zmočilo, je Tetzner naenkrat ustavil avtomobil, češ da se je nekaj pokvarilo. Prosil je Ortnerja, naj mu pomaga iskati napako. Ortner je zlezal pod avtomobil,

med tem pa ga je Tetzner udaril z meter dolgim železom čez pleča in po glavi. Kljub težki poškodbi je Ortner vstal. Pri tem ga je Tetzner vnovič udaril z železnim ključem. Vendar se je Ortnerju posrečilo iztrgati se in zbežati v gozd. Drugi dan so ga s težko rano na glavi našli ljudje in prepeljali v bolnišnico v Ingolstadt. Tetzner pa se je vrnil v Lipsko.

Dne 26. novembra se je Tetzner zopet odpeljal iz Lipskega. Blizu Beyreutha je došel neznanega ponotnika, kateri ga je tudi prosil, naj ga vzame v avtomobil. Z njim se je odpeljal Tetzner skozi Nürnberg proti Regensburgu. Ob 4 zjutraj je naenkrat ustavil sredi ceste, češ da mora naliti olja. Kaj se je sedaj zgodilo, se da posneti samo iz pripovedovanja morilske dvojice:

Tetzner je vzel iz avtomobila svoj potni kovček, češ da mora v njem poiskati ključ. Nato je trdno zaprl vrata avtomobila, med tem ko je njegov neznanec sopotnik v avtomobilu dremal. Tetzner je odprl motor, odvil zaklopko od bencinskega tanka in nolič z bencinom tank, stopnice in ves avtomobil spredaj in zadaj. Nato je za avtomobilom stoeč prižgal vžigalico in z njo zažgal avtomobil, ki je bil v hipu ves v plamenih. Neznane v avtomobilu je bil takoj onesvečen in je z avtomobilom vred popolnoma zgorel, da ga ni mogoče spoznati. Tetzner je nato odšel s svojim kovčkom peš v Regensburg, od onod pa z vlakom v Monakovo, od koder je ženi na dogovorjeni način brzojavil, da se mu je morilski načrt posrečil. Iz Monakovega se je odpeljal v Pariz, pozneje pa v Strassbourg.

Ko je prišla v Lipsko novica, da se je Tetzner s svojim avtomobilom pri Regensburgu smrtno ponesrečil, je »globokožaljujoča« vdova strašno jokala. Potem pa se je odnehljala na kraj nesreče. Prej seveda je še življenjske zavarovalnice obvestila, da je njen ljubljani mož umrl. Nato je dala na kraju nesreče truplo pokojnega moža položiti v krsto ter ga prenehati v Lipsko. Tam se je vršil »Tetznerjev pogreb«, med katerim je »žalujoča« vdova vzbujala splošno sočutje.

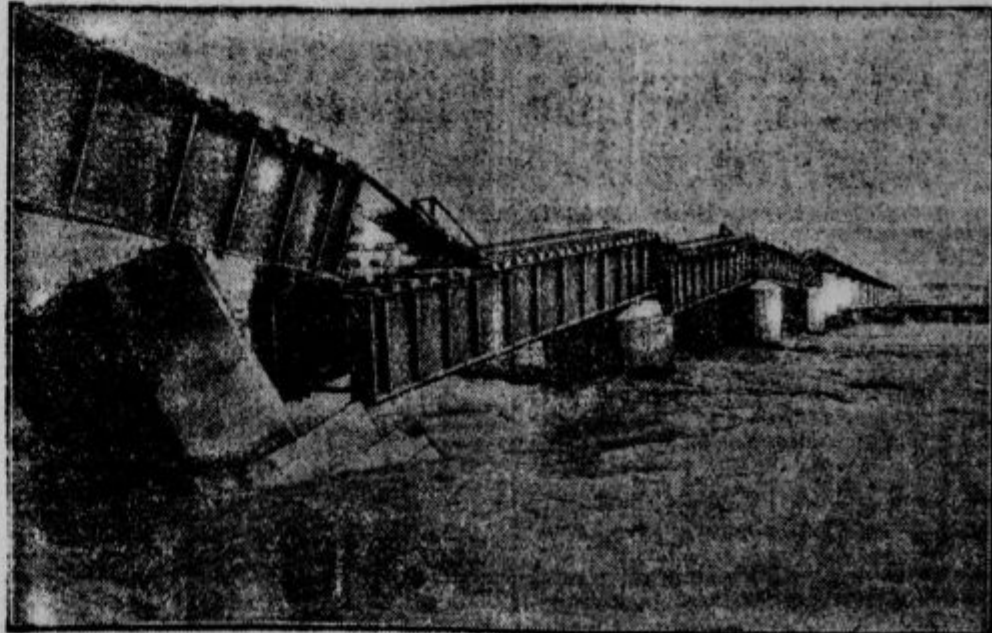
Ko so Tetznerja in njegovo goljufijo končno razkrili ter zločince prijeli, je najprej izjavil tako kakor njegova žena in kakor je gori opisano. Ko so pa zdravniški strokovnjaki ugotovili, da je bila zgorela žrtev najbrže že pred mrtavo, predno jo je bil Tetzner zažgal, je Tetzner »premenil« svoj zagovor ter v nasprotju s svojo ženo izpovedal sledeče:

»Neznane potnika je blizu Regensburga povozil. Neznane namreč se je naravnost zaletel v njegov avtomobil. Zato nesreče ni bilo mogoče preprečiti. Težko ranjenega neznanca je nato položil v svoj avtomobil, da bi ga odpeljal v bolnišnico. Med potjo pa je ranjenec umrl. Tedaj šele mu je prišlo na misel, da bi mrliča z avtomobilom vred zažgal, da se tako izogne sitnostim na eni, na drugi strani pa, da pride do zavarovalnine, ker bo vsak mislil, da je zgoreli mrlič v avtomobilu on sam.«

Vreče. Kdor rabi vreče kupi jih najceneje pri tvrdki: **Mrko Mikar** Ljubljana - Slomškova ulica št. 11

Prva slika o strašnem plazju na Savojskem. Kakor smo že obširno poročali, je v savojski provinci na Francoskem ogromen plaz zasul več vasi. Slika nam kaže prizor, ko je plaz dosegel vas Granges.

Veliki most čez reko Swakop v južni Afriki porušen. Leta 1925. so zgradili velik most na 22 beton-skih podstavkih čez reko Swakop v južni Afriki. Stroški so znašali 10 milijonov dinarjev. Zaradi neprestanega deževja silno narasla voda je sedaj ta most podrla.

JADRANSKO-POSAVSKA ČEVLJARNA, d. z. o. z. -- KRANJ

PODRUŽNICE: KRANJ, GLAVNI TRG, v hiši Kreditne banke -- LJUBLJANA, SV. PETRA CESTA 25

Pred nakupom obutve za spomladansko sezijo si oglejte blago v naših detajlnih trgovinah, v katerih dobite veliko in bogato izbiro damskih, moških in otroških čevljev po globoko znižanih cenah. Glejte naše nizke cene.

Pazite na znamko

Pazite na našo znamko

JADRAN

Podpirajte domačo obrt!

Pazite na našo znamko

Damski čevlji:

Črni čevlji, prikladni za vsakdanjo uporabo z visokimi, srednjimi in nizkimi petami Din 88—
V raznih barvah Din 98—, 108—, 118—, 128—
Fini lakasti, ki jih lahko nosi vsaka dama na promenadi ali plesu Din 138—

Moški čevlji:

Črni, nizki boks čevlji, zelo pripravi in močni, prijetna noša
Din 128—, Rujavi Din 138—
Finejši črni, sivani Din 148—, Rujavi Din 158—
Črni ševro, kombinirani z lakom Din 178—
Najfinejši lakasti, plesni in promenadni Din 198—
Delavski čevlji Din 98—

Otroški čevlji:

Otroški čevlji, pripravi za igranje in izprehode, od št. 18—25
Din 28— do 48—
Za dečke in deklice vseh vrst od št. 26—30 Din 58— * 108—
Vseh vrst od št. 31—35 visoki, nizki, črni, rujavi
Din 78— do 148—
ter vseh vrst fantovskih od št. 36—40 Din 108— * 178—

M. OGRIZEK

Savsko predmestje št. 21

podružnica v poslopiju hotela
»Stara pošta«

priporoča veliko izbiro pletenin
lasnega izdelka,
galanterije, nogavic, ročnih del ter različnega
materijala za vezenje in pletenje (D. M. C.
prejice, volne, svile i. t. d.)
Istotam se entia, ažurira, predtiska najhitreje
po konkurenčnih cenah.

Stanko Grašič

stavbno in splošno ga-
lanterijsko kleparstvo

KRANJ

Glavni trg št. 179.

Naznanilo.

Podpisani Ivan Bitenc vlijudno naznanjam
cenj. občinstvu, da sem otvoril samostojno
delavnico za splošno ključavničarstvo v bivših
prostorih »Jadransko-Posavske čevljarne« v
ulici pod »Velbom« nasproti gostilne »pri
Knedelnus«, — Ivan Bitenc, Kranj, Rožen-
venska ulica.

Cenjenim gostom se priporoča

Anton in Jelca Mušič

mesarija in gostilna pri »Prementezarju«

KRANJ

Postrežba solidna. Cene nizke.

GRITZNER-ADLER

šivalni stroj in kolo

Elegantna izvedba,
najboljši materiali!

Novost:

Šivalni stroj

kot damska
pisalna miza

Le pri

JOS. PETELINC - LJUBLJANA

TELEFON INTERURBAN 2913

Zmerne cene, tudi na obroke

Kuharico

perfektno, snažno, z večletnimi
spričevali, se sprejme proti
dobri plači in stalnem namešče-
nju k mali družini poleg hišne.
Ponudbe na upravo »Slovenca«
pod značko »Trajna služba«.

Globoko užalosteni naznanjamo, da je
naša iskreno ljubljena hčerka, sestra in
svakinja, gospodična

FANČI PALČAR

trgovska sotrudnica

v torek 17. marca po kratki, mukepolni
bolezni, previdena s tolažili svete vere,
za vedno zatisnila oči.

Pogreb preljubljene se bo vršil v če-
trtek 19. marca ob 4 popoldne izpred
hiše žalosti, Žitnikova ulica 17, na po-
kopališče k Sv. Križu.

Ljubljana, dne 18. marca 1931.

ZALUJOČI OSTALI

Bila je Zlatica v desetem letu —
v tem krenem in pogumem se dekleta.
rozvil se zmisel, da nad vse le snaga.
Zato pri pranju mamici pomaga.

In delo urno šlo je izpod rok.
ustvarja čuda milo Zlatorog:
perilo le kot svila mehko, belo.
da se Zlatice ga le veselo.

O! Zlatica — glas gre okrog:
nad vse je terpentinsko milo Zlatorog!
(Nadaljevanje sledi.)

Pohišstvo

Pred nakupom mizarskih izdelkov kot spalnic, je-
dilnic, kuhinjskih in trgovskih oprem se obrnite
še preje na naslov: AVGUST ČERNE, mizarstvo.
Zgornja Šiška 122, Vodnikova cesta, Ljubljana VII.
Postrežba solidna, po znižanih cenah z jamstvom.

Ni duha ne sluha

za kurjimi očesi in debelo kožo, če jo tri dni
zaporedoma zjutraj in zvečer natrete z majhno
količino CLAVETYL CREME.
Cena škatljice 8 Din. Proizvaja in razpošilja stara,
l. 1599 ustanovljena Kaptolska lekarna sv. Marije,
lekarnar Vlatko Bartulić, Zagreb, Jelačičev trg 20.

SEMENSKI

OVES

zajamčeno kaljiv,
skrbno očiščen ku-
pite ugodno pri
tvrdki A. VOLK
v LJUBLJANI
Rešljiva cesta 24.
Zahtevajte ponudbo

Športashi!

pred — med in po naporu
uporabljajte

„VALDA“ pastilje

Vi bode v Vaših uspehih
iznenadeni. — Dobite jih v
vseh lekarnah in droge-
rijah. — Zahtevajte samo
pristne

„VALDA“
v originalnih škatljicah z
naslovom
„VALDA“

Vezani

»Ilustrirani Slovenec« letnik 1930

se dobi v upravi Slovenca. Cena
izvodu Din 100, po pošti Din 120.

Earl Derr Biggers:

Kitajčeva papiga

Holley je prikimal. »Najbrž. Videl ga sicer nisem.
Namigujejo pa, da se je zadnjič iz Barstowa pripeljal
z avtom, sicer vam pa ta mlada dama o njem lahko
več poroča kakor jaz. Sploh pa, se li že poznata?«

Bob se je zasmeljal. »Milostna gospodična je pu-
stila, da mi je ušel moj beefsteak v »Oazi«; toda se je
pošteno potrudila, da bi ga ujela. Kar se pa tiče imen
in tako dalje...«

»Razumem. Torej, gospodična Pavla Wendell,
vam smem li predstaviti gospoda Roberta Edena? Celo
v tem hudičevem vrtu ne smemo pozabiti naukov
o spodobnem vedenju.«

»Najvljudneje se zahvaljujem!« Bob se je viteško
priklonil. »No in sedaj, spoštovana gospodična Wen-
dell, ko sva si predstavljena in ko se smem z vami
oficielno pogovarjati, povejte mi, prosim, poznate li
gospoda Maddena?«

»To ravno ne. Tako skromnim ljudem ni dano
občevati z velikim P. J. Toda pred več leti je moja
družba snemala na njegovi ranchi nekaj prizorov. Ima
namreč zelo čedno hišo s čudovitim patijem. Zadnjič
nam je bil poslan rokopis, ki kar vpije po kulisah
Maddenovega patija. Zato sem ga v pismu prosila
dovoljenja, da smemo zopet uporabiti njegov dom —
in nam je iz San Franciska odgovoril, da se odpravlja
semkaj in da bo vesel, če more ustreči naši prošnji.
Njegovo pismo je bilo prav posebno ljubeznivo. Dekle
je sedlo na Holleyovo pisalno mizico. »Pred

Patij, španško patio: odprt prostor. Na španški način
zgrajene hiše imajo na notranji strani odprt prostor, nekako
notranje dvorišče, kjer družina v poletnem času prebije ves dan.

dvema dnevoma sem prispela v Eldorado ter takoj
odšla k njemu. Tu pa se je pripetilo nekaj čudnega.
Hočete li vse to poslušati?«

»Kakopa!« je zagotavljal Bob.

»Vrata so bila odprta in sem zapeljala na dvo-
rišče. Luči mojega avta so nenadno razsvetlile vrata
skednja. Zagledala sem sklonjenega starca s sivo
brado, s culo na hrbtu. Njegov obraz me je presenetil.
Stal je v luči svetlobe kakor preplašen kunec, potem
pa se je plašno splazil proč. Potrkala sem na vežna
vrata. Neskončno dolgo ni bilo nikogar; potem pa se
je prikazal blede in razburjen človek, Maddenov tajnik
Thorn, kakor je povedal. Prisegla bi, da je trepetal
po vsem telesu. Razložila sem mu svojo zadevo, pa
me je kar odklanjal. Veleval mi je, da z velikim P. J.
nikakor ne morem govoriti. »Pridite zopet čez teden
dni!« Prosila sem in prosila, a mi je vrata pred nosom
zaloputnil.«

»Maddena tedaj niste videli. Je bilo še kaj?«

»Ne mnogo. Vrnila sem se v mesto. Med potjo je
oni starci s culo zopet zašel v območje mojega žar-
meta. Ko pa sem se pripeljala tja, kjer sem mislila,
da stoji, je mož izginil. Nisem iskala dalje, pognala
sem avto v dir, kajti moja ljubezen do puščave je
ponoči manj vroča.«

Eden si je prižgal cigareto. »Zelo sem vam hva-
ležen za to obvestilo. Toda sedaj moram v levji brlog.
Bodite tako dobri, gospod Holley, pa me peljite v
kako garažo...«

»Nikakor ne! Med mojo lastnino je zaenkrat tudi
star avto; sam bom šofiral.«

»Toda vas ne morem zadrževati pri vašem delu.«

»Ne zbijajte šal! Moje delo! Vse moje prizadeva-
nje je, delo enega dne potegniti v celo večnost. Pa

priдете vi, mladi in zeleni nevednež, ter se norčujete
z menoj.«

»Oprostite — prej sem čital vaš plakat nad vrati.«

Holley je skomizgnil. »Skoraj gotovo navaden ci-
nizem. Poskušam priti odtod proč, toda včasih —
včasih...«

Zapustili so uredništvo. Holley je zaklenil vrata.

»Tukaj tičimo, kakor pregnani iz sveta. Puščava
je brez dvoma veličastna in mi tukaj jo ljubimo. Naj
nam pa pride kak zdravnik usode ter nam poreče:
»Lahko videte odtod« — pa nas ne boste videli, kako
bomo bežali, tak prah se nam bo dvignil pod nogami.
Dnevi sicer niso neprijetni, vroči, prijazni dnevi: toda
mrzle, samotne noči...«

»No, tako hudo pa tudi ni!« je mehko opominjalo
dekle.

»Ne,« je priznaval, »odkar imamo radio in film.
Večer za večerom presedim tam v kinu in marsikdaj
zopet gledam Peto Avenijo z avtomobili in levi pred
knjižnico ter v kuho zavite dame.«

Molče so vsi trije drsali po pesku. Pavla je iz-
tegnila roko. »Tukaj vas zapustim, gospod Eden, da
preživim srečno noč v puščavskem hotelu.«

»Pa vas bom vendar zopet videl?«

»Morda se bova videla jutri, ko zopet pridem a
Maddenovo farmo. Z njegovim pismom v roki si hočem
priboriti pri njem avdijenco, če je sploh tam.«

»Da — če,« je zamišljeno potrdil Bob Eden.

»Lahko noč, gospodična Wendell! Kaj sem hotel že
reči: Ali radi jeste beefsteake?«

»Redko!« se je veselo zasmejala.

»Mislim, da je bil eden dovolj. Toda temu nemu
sem hvaležen.«

»Bil je res sijajen beefsteak! Lahko noč!«